

TOMASZ DYRDYCKI – BOROWY

Radca prawny w krakowskim biurze kancelarii
Drzewiecki Tomaszek i Wspólnicy.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ADMINISTRACYJNOPRAWNA CZŁONKA ZARZĄDU JEDNOOSOBOWEJ SPÓŁKI Z O.O. ZA USUNIĘCIE DRZEWA BEZ WYMAGANEGO ZEZWOLENIA – LUKA W PRAWIE?

W artykule analizujemy sposób uregulowania odpowiedzialności administracyjnej za nielegalną wycinkę drzew przeprowadzoną na zlecenie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, oraz możliwość poniesienia przez członków zarządu tej spółki odpowiedzialności subsydiarnej jako osób trzecich w przypadku nieściągalności tej kary w stosunku do pierwotnego dłużnika.

Między prawem budowlanym a prawem ochrony środowiska

Problematyka ochrony środowiska niejednokrotnie stanowi immanentny element procesu inwestycyjnego, przenikając go na kolejnych jego etapach: planowania, projektowania, realizacji czy użytkowania obiektu budowlanego. Wynika to nie tyle, a przynajmniej nie tylko z inwazyjności realizacji prawa zabudowy, ile z szerokiego rozumienia pojęcia środowiska. To ostatnie bowiem

definiowane jest, zgodnie z art. 3 pkt 39 p. o. ś.¹, jako ogół elementów przyrodniczych, w tym także przekształconych w wyniku działalności człowieka, w szczególności powierzchnię ziemi, kopaliny, wody, powietrze, krajobraz, klimat oraz pozostałe elementy różnorodności biologicznej, a także wzajemne oddziaływania pomiędzy tymi elementami. Środowisko stanowi przy tym dobro wspólne, podlegające ochronie w ramach regulacji publicznych, a w myśl art. 5 Konstytucji² zapewnienie jego ochrony jest jednym z zadań Państwa, w ramach zasady zrównoważonego rozwoju.

Jedną z zasadniczych instytucji ochrony środowiska w omawianym zakresie jest decyzja o uwarunkowaniach środowiskowych, która, w razie spełnienia przesłanek ustawowych, stanowi pierwszą decyzję w ciągu rozstrzygnięć administracyjnych zmierzających do realizacji budowy³. Warto jednak zwrócić uwagę również na inne przyrodnicze aspekty ograniczania wolności zabudowy

[1] Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2025, poz. 647).

[2] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.

[3] Por. T. Filipowicz [w:] Inwestycje budowlane pod red. nauk. A. Plucińskiej – Filipowicz, M. Wierzbowskiego i T. Filipowicza, Meritum, wyd. 2, str. 158.

i wyważania kolidujących interesów: publicznego i indywidualnego. Przykładem takiej sytuacji jest potrzeba usunięcia drzew z terenu przyszłej inwestycji. Zwłaszcza w przypadku dużych inwestycji mieszkaniowych projektowane obiekty często kolidują z istniejącym na działce zadrzewieniem. Zdarza się, że dochodzi wówczas do nielegalnej wycinki drzew, w celu „oczyszczenia pola inwestycyjnego”, co jest uznawane za przejaw tzw. agresywnej deweloperki. Skala przedsięwzięć związanych z realizacją budynków wielorodzinnych sprawia, że do ich realizacji najczęściej zawiązywane są spółki kapitałowe, z reguły są to spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wśród tych ostatnich – jako szczególna ich postać – funkcjonują jednoosobowe spółki z o. o., w których jedyny wspólnik jest jednocześnie członkiem jednoosobowego zarządu. Prowadząc w takiej formule działalność osoba fizyczna faktycznie „skrywa się” za parawanem osobowości prawnej spółki kapitałowej, korzystając z jej podstawowej cechy konstrukcyjnej – nieodpowiadania za zobowiązania spółki. Rozważenia wymaga, na ile jest to skuteczne z perspektywy podejmowania ewentualnych nielegalnych działań przeciwko środowisku. Ograniczona odpowiedzialność dotyczy przecież wspólników, lecz nie członków zarządu. W systemie prawnym zawarte są bowiem regulacje statuujące odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością: w sferze prywatnoprawnej jest to m. in. art. 299 k. s. h.⁴, natomiast w sferze publicznoprawnej – art. 116 o. p.⁵. Ten ostatni przepis przewiduje solidarną odpowiedzialność członków zarządu za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Usunięcie drzewa bez wymaganego zezwolenia stanowi delikt administracyjny i zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 1 u. o. p.⁶ jest zagrożone administracyjną karą pieniężną, nakładaną, co do zasady, na posiadacza nieruchomości. Administracyjne kary pieniężne oraz opłaty podwyższone stanowią kategorię sankcji finansowych za naruszanie zasad korzystania z zasobów środowiska. Sankcje te wraz z opłatami za korzystanie z zasobów środowiska, różnicowaniem stawek podatków i innych danin publicznych służących celom ochrony środowiska oraz opłatą emisyjną współtworzą instrumentarium finansowo – prawne ochrony środowiska (vide art. 272 p. o. ś.). Skoro zatem administracyjna kara pieniężna za nielegalną wycinkę stanowi środek finansowo – prawny z obszaru prawa ochrony środowiska, zaliczanego w swojej przeważającej części do prawa publicznego, to w omawianym przypadku w naturalny sposób pojawia się odruch zastosowania do nich Ordynacji podatkowej,

w szczególności przepisów regulujących odpowiedzialność osób trzecich z rozdziału 15, działu III „Zobowiązania podatkowe”. Mając jednak na względzie wyjątkowy charakter ponoszenia odpowiedzialności przez inne niż podatnik osoby, jak również nakaz ściślejszej wykładni przepisów o charakterze sankcyjnym, dopuszczalność takiego zabiegu wymaga wnikliwego zbadania zarówno od strony zakresu przedmiotowego Ordynacji podatkowej, jak i regulacji szczegółowych, w tym art. 281 ust. 1 p. o. ś. A sprawne nawigowanie po odmętach polskiego prawa może okazać się sztuką nie mniejszą niż fortunne przedarcie się Odyseusza między Scyllą i Charybdą w jego drodze do Itaki.

Charybda podatkowa

Ordynację podatkową, w szczególności jej dział III, można postrzegać jako akt uniwersalny normujący ogólne prawo podatkowe⁷, a więc odnoszący się do wszystkich podatków, a także do innych świadczeń publicznych zrównanych z podatkami⁸, będący w swym założeniu regulacją typu kodeksowego. Zakres jej stosowania nie ogranicza się zatem wyłącznie do podatków, lecz rozszerza się również na inne daniny publiczne, czyli świadczenia objęte władztwem publicznoprawnym o cesze braku lub ograniczonej ekwiwalentności za świadczenie pieniężne⁹. Zakres normowania działu III Ordynacji podatkowej, w tym wzmiankowanego art. 116, został oparty na kryterium podmiotowo – przedmiotowym:

1. w art. 2 § 1 pkt 1 – obejmującym podatki, opłaty i niepodatkowe należności budżetowe, gdy uprawnionym do ustalania lub określania należności publicznoprawnych jest organ podatkowy;
2. w art. 2 § 2 – ograniczającym się do opłat, gdy uprawnionym do ich ustalania lub określania jest organ inny niż podatkowy.

O jakości legislacyjnej polskiego ustawodawcy napisano już wiele, a przepis określający zakres przedmiotowy Ordynacji podatkowej negatywną opinię na ten temat tylko potwierdza. Zgodnie z art. 88 ust. 1 u. o. p. administracyjną karę pieniężną za nielegalną wycinkę wymierza wójt, burmistrz, prezydent miasta. Pierwsza wątpliwość dotyczy zakwalifikowania wójta jako organu podatkowego, które to pojęcie nie zostało zdefiniowane na gruncie ustawy. Jakkolwiek w art. 13 ust. 1 pkt 1 o. p. wójt, burmistrz, prezydent miasta został wymieniony jako organ podatkowy pierwszej instancji, to jednak takie przyporządkowanie powinno uwzględniać materialnoprawny kontekst, a więc odwoływać się do

[4] Ustawa z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2024, poz. 18).

[5] Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2025, poz. 111).

[6] Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. 2024, poz. 1478).

[7] R. Mastalski [w:] Ordynacja podatkowa. Komentarz, B. Adamiak, J. Borkowski, r. Mastalski, J. Zubrzycki, Unimex, Wrocław 2010, str. 6.

[8] Ibidem, str. 8.

[9] Por. M. Mastalski, Prawo podatkowe, C. H. Beck, wyd. 11, str. 206.

ustaw podatkowych i zawartych w nich norm kompetencyjnych. Przykładowo, podstawą taką jest art. 1c u. p. o. l.¹⁰, zgodnie z którym organem podatkowym właściwym w sprawach podatków i opłat unormowanych w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). Przy zakwalifikowaniu wójta/ burmistrza/ prezydenta miasta nakładającego administracyjną karę pieniężną z tytułu wycięcia drzewa bez zezwolenia jako organu niepodatkowego, wyłączona zostanie możliwość zastosowania art. 116 o. p. w oparciu o drugą z wymienionych podstaw, gdyż taka sankcja nie jest opłatą. Z kolei kwalifikacja z art. 2 § 1 pkt 1 o. p. (przy założeniu, że w takiej sytuacji wójt, burmistrz, prezydent miasta jednak jest organem podatkowym) odwołuje się do dwóch kategorii danin publicznych: opłaty i niepodatkowej należności budżetowej. Jak zostało już zauważone powyżej, administracyjna kara pieniężna nie jest opłatą, gdyż ta rozumiana jest jako danina pobierana przez związek publiczny za usługi o charakterze publicznoprawnym. Od podatku odróżnia ją zatem odpłatny charakter świadczenia podatnika i ekwiwalentność świadczenia wzajemnego organu podatkowego.

Administracyjna kara pieniężna nie jest również niepodatkową należnością budżetową. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przez niepodatkowe należności budżetowe rozumie się niebędące podatkami i opłatami, należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publiczno-prawnych (art. 3 pkt 8 o. p.). W zakresie pojęcia należności budżetowych nie mieszczą się jednak administracyjne kary pieniężne nakładane w związku z deliktem administracyjnym. Charakter kar administracyjnych nie pozwala utożsamiać ich z należnościami wynikającymi ze stosunków publicznych nakazujących określonym podmiotom świadczenia pieniężne na rzecz Państwa, o których stanowi art. 3 pkt 8 o. p. (por. wyrok NSA z 19 września 2019 r., sygn. akt II OSK 2551/ 17 i powołane w nim orzecznictwo). Do kategorii niepodatkowych należności budżetowych można zaliczyć jedynie tego rodzaju świadczenia, które zawierają w swych konstrukcjach elementy prawne danin publicznych. Są to bowiem, zgodnie z definicją legalną niepodatkowych należności budżetowych, zawartą w art. 3 pkt 8 o. p., niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa, wynikające ze stosunków publicznych. Wszelkiego rodzaju kary pieniężne wynikają natomiast nie ze stosunków publicznych, nakazujących określonym podmiotom świadczenie publiczne na rzecz budżetu państwa (budżetu jednostek samorządu terytorialnego), lecz z zabronionych pod groźbą sankcji ich zachowań. Przedmiotowe administracyjne kary pieniężne są

następstwem stwierdzenia przez organ deliktu administracyjnego, stanowiąc instrument prawa administracyjnego, ale o określonym charakterze sankcyjnym. Są one rodzajem sankcji za nieprzebranie przepisów prawa publicznego. Z pojęcia niepodatkowych należności publicznych wyklucza się wobec tego dochody budżetowe, których źródłem są wszelkiego rodzaju kary pieniężne, grzywny czy mandaty. Z art. 3 pkt 8 o. p. wynika zatem, że warunkiem zastosowania przepisów tej ustawy do określonej należności budżetowej jest to, aby należność wynikała ze stosunków publicznych, przez które należy rozumieć istnienie pewnych relacji między co najmniej dwoma podmiotami, a konkretniej – z pewnych uprawnień i obowiązków wynikających z określonych norm prawnych. Oznacza to, że do tych należności powinno się zaliczyć tylko takie należności, których obowiązek ponoszenia stanowi realizację przepisów prawa, a nie jest wynikiem naruszenia tych przepisów¹¹.

Wobec zasygnalizowanych trudności interpretacyjnych, za wyłączeniem możliwości obciążenia odpowiedzialnością za zapłatę administracyjnej kary pieniężnej za nielegalną wycinkę drzewa, członka zarządu spółki z o. o. jako osoby trzeciej, przemawia również ogólna reguła interpretacyjna, zgodnie z którą zakresu przedmiotowego Ordynacji podatkowej nie domniemuje się. Posiłkowo można także wskazać na myśl wyrażoną w orzecznictwie sądowoadministracyjnym na gruncie rozważań, czy ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mieści się w kategorii ustaw podatkowych, a renta planistyczna może być traktowana jako podatek. Zdaniem NSA w/ w ustawa nie jest ustawą podatkową i chociaż ustawodawca mógłby i w tej ustawie ustanowić określony podatek, ale jednak winien to uczynić w sposób wyraźny, niebudzący wątpliwości. Tymczasem – jak stwierdza NSA – z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie tylko nie wynika wprost, że zamiarem ustawodawcy było nadanie rencie planistycznej statusu podatku, ale nie ma też podstaw do tego, aby fakt ten domniemywać i w konsekwencji stosować do tej opłaty przepisy Ordynacji podatkowej. Tym bardziej, że opłata, o której mowa, nie ma jednoznacznie charakteru fiskalnego, tj. cechy doktrynalnie uznawanej za cechę wyrażającą istotę podatku¹². Wziąwszy powyższe pod uwagę należy wykluczyć z zakresu pojęcia należności publicznych, do których mogłaby znaleźć zastosowanie Ordynacja podatkowa, te dochody budżetu państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, których źródłem są czyny niedozwolone, a więc mające charakter samoistny wszelkiego rodzaju kary pieniężne, grzywny, mandaty itp. Wynikają one bowiem z określonego zachowania podmiotu zobowiązanego do ich uiszczenia, a nie z publicznych stosunków nakazujących określonym podmiotom

[10] Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. 2025, poz. 707).

[11] Wyrok NSA z dnia 10 czerwca 2025 r. do sygn. II GSK 2355/ 21.

[12] Post. NSA z dnia 7 października 2005 r. do sygn. II OSK 93/ 05, LEX nr 201 349.

świadczenie pieniężne stanowiące dochód budżetowy¹³ (o ile te ostatnie nie mają charakteru sankcji związanych ze świadczeniami publicznoprawnymi, o charakterze akcesoryjnym)¹⁴. Tak więc, co do zasady administracyjna kara pieniężna nie podlega regulacjom Ordynacji podatkowej, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Scylla środowiskowa

Stwierdziwszy brak możliwości samoistnego zastosowania działu III Ordynacji podatkowej do administracyjnej kary pieniężnej za usunięcie drzewa bez wymaganego zezwolenia, należy zbadać czy przewidziana w art. 116 o. p. podstawa uruchomienia reżimu odpowiedzialności osoby trzeciej – w szczególności członka zarządu spółki z o. o. – za nieuiszczoną w terminie publicznoprawną należność sankcyjną, wynika z przepisu szczególnego na zasadzie odesłania.

W tym miejscu warto zauważyć, że technika odsyłania z poszczególnych miejsc systemu prawnego (prawa administracyjnego) do odpowiedniego stosowania przepisów regulujących zobowiązania podatkowe jest bardzo rozpowszechniona. Tytułem przykładu można wskazać:

1. art. 37e u. p. z. p.¹⁵ – zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych, dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w art. 37d¹⁶, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 i 2760 oraz z 2024 r. poz. 879), z tym, że uprawnienia organów podatkowych przysługują wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta);
2. art. 49c ust. 1 u. p. b.¹⁷ – zgodnie z którym do opłat legalizacyjnych w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111), z tym, że uprawnienia organu podatkowego przysługują wojewodzie;
3. art. 66h u. l.¹⁸ – zgodnie z którym w sprawach dotyczących administracyjnych kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111), z tym, że uprawnienia organu podatkowego przysługują organom wymierzającym administracyjne kary pieniężne;
4. art. 398 ust. 17 u. p. w.¹⁹ – zgodnie z którym do opłat, o których mowa w ust. 1-6, stosuje się odpowiednio

[13] Za r. Mastalskim, Ordynacja ..., s. 50.

[14] J/w s. 23.

[15] Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2024, poz. 1130).

[16] Chodzi o nielegalne reklamy.

[17] Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. 2025, poz. 418).

[18] Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. 2025, poz. 567).

[19] Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. 2025, poz. 960).

przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują Wodom Polskim²⁰.

Takie odesłanie znajduje się również w art. 281 ust. 1 p. o. ś., w myśl którego do ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnych kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym, że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa albo wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. Jest to zatem typowy zabieg używany przez ustawodawcę, otwierający możliwość stosowania sprawdzonych instytucji w innym obszarze prawa, tu prawa ochrony środowiska. Pomimo tego, objęcie zakresem tego odesłania również administracyjnych kar pieniężnych za nielegalną wycinkę byłoby nieuzasadnione. Przemawiają za tym następujące argumenty.

Po pierwsze, zgodnie z art. 273 ust. 3 p. o. ś., przepisy ustawy o ochronie przyrody oraz innych ustaw określają odrębne przypadki i zasady ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnych kar pieniężnych. Jak wskazuje się w doktrynie prawa, w/ w przepis ma charakter porządkujący w systemie prawa ochrony środowiska, określa bowiem relację pomiędzy rozwiązaniami zawartymi w fundamentalnym dla tej gałęzi prawa akcie prawnym, a postanowieniami innych szczegółowych aktów prawnych. Z treści tego przepisu wynika, że postanowienia tej ustawy nie znajdują zastosowania w stosunku do opłat ustalonych na podstawie ustawy o ochronie przyrody oraz Prawa geologicznego i górniczego²¹.

[20] Chodzi o opłaty za: udzielenie zgody wodnoprawnej, przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego, wydanie pozwolenia wodnoprawnego, wydanie oceny wodnoprawnej.

[21] K. Gruszecki, Prawo ochrony środowiska. Komentarz, wyd. VII, LEX/el. 2025.

Po drugie, art. 281 ust. 1 p. o. ś. wraz z normą kompetencyjną (normą udzielającą kompetencji w sferze prawa administracyjnego), w tym jej komponent podmiotowy, wskazujący na marszałka województwa albo wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stanowiący element immanentnie związany z konstrukcją samej kompetencji i warunkujący jej istnienie²². Tymczasem, zgodnie z art. 88 ust. 1 u. o. p. organem, w którego właściwości leży nałożenie administracyjnej kary pieniężnej za nielegalną wycinkę, jest wójt, burmistrz albo prezydent miasta. Znamię podmiotowe sprawia zatem, że nie można tych instrumentów ze sobą utożsamiać, zwłaszcza wobec naczelnej zasady prawa administracyjnego jaką jest zakaz domniemania kompetencji, zaś normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny²³. Oznacza to, iż odesłanie z art. 281 ust. 1 p. o. ś. do stosowania działu III Ordynacji podatkowej nie dotyczy administracyjnych kar pieniężnych z ustawy o ochronie przyrody.

Po trzecie, jak wskazuje się nauce prawa ochrony środowiska, kary pieniężne w ochronie środowiska zbliżają się do mechanizmów i reguł rządzących realizowaniem odpowiedzialności nie tyle administracyjnej, ile właśnie karnej²⁴. Natomiast w orzecznictwie konstytucyjnym przyjmuje się, że do oceny norm wprowadzających sankcje administracyjne należy odpowiednio stosować standard ukształtowany w odniesieniu do odpowiedzialności karnej²⁵. W analizowanym przypadku w grę wejdzie przede wszystkim zasada przejrzystości i określoności prawa oraz zasada ochrony zaufania wywodzone z art. 2 Konstytucji. Wpływa na to specyfika zarówno materii

podstawowej zawartej w art. 88 ust. 1 u. o. p., zaliczanej do reżimu sankcyjnego, jak również materii odniesienia – należącej do prawa podatkowego, ponieważ zarówno prawo administracyjne materialne, jak i prawo podatkowe, należą do prawa publicznego. Tymczasem fundamentalną zasadą prawa podatkowego w demokratycznym państwie prawnym jest to, że zakres przedmiotu opodatkowania musi być precyzyjnie określony w ustawie podatkowej, a interpretacja jej przepisów nie może być rozszerzająca²⁶. Ponadto wskazuje się na pokrewieństwo prawa administracyjnego z prawem karnym²⁷, traktując karę administracyjną jako swoistą sankcję karną²⁸. Konsekwencją powyższego jest pogląd, iż założenia interpretacyjne prawa administracyjnego są bliskie zasadom przyjętym przy interpretowaniu prawa karnego, skoro obie te gałęzie prawa umożliwiają ingerencję w sferę wolności obywatelskich. Z tego względu odpowiednikiem karnoprawnej zasady nullum crimen sine lege na gruncie prawa administracyjnego jest reguła, że reglamentacja organu administracyjnego może mieć miejsce tylko w wypadku wyraźnego dopuszczenia prawem²⁹. To z kolei wiąże się ze szczególnie istotną na gruncie prawa administracyjnego zasadą kompetencyjności, wymagającą aby kompetencja organu do władczych działań była określona w ustawie, w sposób wyraźny i określający jej granice³⁰, z jednoczesnym zakazem domniemywania kompetencji, wyłączeniem stosowania w procesie rekonstrukcji normy kompetencyjnej zarówno wykładni celowościowej³¹ jak i analogii³². W przypadku kar administracyjnych wyraża się to w stwierdzeniu, że możliwość nałożenia kary pieniężnej za naruszenie danego obowiązku musi przewidywać wyraźnie przepis prawa³³. Uwzględnwszy powyższe, trudno za taki uznać analizowany art. 281 ust. 1 p. o. ś.

Reasumując, wypada uznać, że sposób uregulowania odpowiedzialności administracyjnej za nielegalną wycinkę drzew przeprowadzoną na zlecenie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wyklucza możliwość poniesienia przez członków zarządu tej spółki odpowiedzialności subsydiarnej jako osób trzecich w przypadku nieściągalności tej kary w stosunku do pierwotnego dłużnika.

[22] Por. M. Kamiński, Mechanizm i granice weryfikacji sądowoadministracyjnej a normy prawa administracyjnego i ich konkretyzacja, C. H. Beck, Warszawa 2016, str. 58.

[23] Vide wyrok WSA w Gdańsku z dnia 11 maja 2011 r. do sygn. II SA/Gd 244/11.

[24] W. Radecki [w:] Prawo ochrony środowiska. Komentarz, C. H. Beck, Warszawa 2011, str. 993.

[25] Przykładowo: orz. TK z dnia 12 kwietnia 1993 r. do sygn. U 7/93, wyrok TK z dnia 12 maja 2009 r. do sygn. P 66/07.

[26] Wyrok NSA z dnia 23 kwietnia 1998 r. do sygn. I SA/Po 1782/97 oraz wyrok NSA z dnia 25 czerwca 1996 r. do sygn. SA/Po 3282/95.

[27] L. Leszczyński, SPA, t. 4, Wykładnia w prawie administracyjnym, C. H. Beck, Warszawa 2012, str. 215.

[28] Tamże, str. 48.

[29] J. Starościk, Problemy interpretacji prawa administracyjnego [w:] SPA, t. I pod red. J. Starościka, Wrocław – Warszawa – Kraków – Gdańsk, 1977 r., str. 167.

[30] W. Jakimowicz, Wykładnia w prawie administracyjnym, Wolters Kluwer Polska, 2006, str. 135.

[31] Por. uchwała NSA z dnia 15 grudnia 2004 r. do sygn. FPS 2/04.

[32] W. Jakimowicz, Wykładnia w prawie administracyjnym, Wolters Kluwer Polska, 2006, ..., str. 460.

[33] M. Miłosz [w:] Leksykon prawa administracyjnego materialnego. 100 podstawowych pojęć, Wydawnictwo C. H. Beck pod red. T. Bąkowskiego i K. Żukowskiego, Warszawa 2016, str. 217.